

ipsarum convenerant, competebat: iudicio domestico de facinoribus earum una cum ejus propinquis cognoscebant, ut discimus ex Dion. Halicar., lib. xi, cap. 4. Hujus juris vestigium aliquod videre est apud Tacit., *Annal.*, lib. xiii, cap. 32, ubi refertur quaedam Pomponia superstitionis externæ rea Plautii mariti suo iudicio permissa. Isque prisco instituto propinquis coram de capite, famaue conjugis cognovit, et insontem nuntiavit. Item quidquid habebant

PATRIARCHA.

SUMMARIUM.

1. Quid patriarchæ nomen, ad n. 2. — 3. De numero patriarcharum in Ecclesia Christi, et quid

(1. Patriarcha non dicitur is, qui sit *πατριᾶς ἑξάρχος*, id est *rector diœcesis*, quod Salmasio visum est; nec etiam *ἐπαρχία*, nec *πατρία* patriarchis nomen fecit, sed *πατρία*, hoc est *tribus, et familia*. Quis enim nesciat in saceris litteris eos, qui cujusque, aut tribus, aut familiæ principes erant, et quos Hebræi lingua sua *primos Patres* appellabant, a Græcis Interpretibus *πατριάρχας*, fuisse, et *ἀρχιπατριώτας* nuncupatos? Id sane ex veterum documentis compertum est, unde *I Paralip.* ix, legere est: *οἱ ἄρχοντες πατριῶν πατριάρχαι*.

(2. Primum igitur nomen illud datum est iis, a quibus populus Dei et propagatus est, et in lege tum naturali, tum Mosaica eruditus, deinde dum Christiana res adolesceret, Judaicæ sectæ principibus; erant enim post templi excidium, et Alexandriae, si Vopisco credimus, et Tiberiade, ut auctores sunt Origenes apud Hieronymum, et Epiphanius, Judæorum patriarchæ, quorum hæc jura fuisse memoriæ proditum est: a Judæis ubi essent, aurum coronatum per apostolos exigere; primates imponere provinciis; de litibus inter Judæos ortis cognoscere, eamque dignitatem hæreditario jure transmittere ad posterum. Hi duo patriarchæ, sed Alexandrinus potissimum, spectabiles, clarissimi et illustres ab imperatoribus interdum vocitati; donec anno Christi circiter 400, et a Theodosio Juniore in Oriente, et in Occidente ab Honorio potestas omnis sublata illis est, collectumque ab apostolis vectigal imperatoris ærario addictum.

(3. Ab illis Judæorum tum antiquis, tum recentioribus patriarchis in Ecclesiam vox illa *patriarchæ* deducta est; et ad illorum exemplum *patriarchæ* dicti sunt principes episcopi, earum in primis sedium, ex quibus ad cæteras Christiana religio propagata est, ut Romana, ut Antiochenæ, ut Alexandrinæ, quoniam inter Ecclesias olim, cur una alteri, aut præset, aut subesset, hæc maxima ratio fuit. Summa enim religione servatum est, ut quæ ab aliis primæ fidei semina susceperant, hæc illarum ductu regerentur, has illæ tanquam a se institutas suo sibi jure vindicarent. Hinc primatum et patriarcharum edita distinctio; inde Alexandria totius Ægypto præfuit, inde

illæ uxores, et bona earum quælibet, acquirantur viro dotis nomine, etc., in *Topic.*, lib. iv. Et hæc est origo domini dotis, quod marito competit. Vice versa uxor fiebat marito hæres sua, quasi loco filiæ. Hæc tamen omnia immutata sunt a juribus præcipue municipalibus, quæ cum varia sint ut plurimum, ita ea omittimus. In hoc omnes conveniunt, circa nempe dotes, et lucra dotalia in genere, cum in specie in hoc etiam varia sint pro varietate locorum*.

amplius notandum ad rem, ad n. 7. — Vide insuper *Additiones Casinenses*, v. *INDULGENTIA*, tom. IV, pag. 584.

Antiochenus Orienti, et Occidenti universo Romanus.

(4. Hisce tribus patriarchis duo aliquanto post, Hierosolymitanus et Constantinopolitanus, additi; illi tres Palæstinæ attributæ, huic tres diœceses, Pontica, Asiana et Thracica; ut quemadmodum corpus humanum quinque sensuum organis, ita Ecclesia quinque patriarcharum auctoritate et nutu regeretur. Iis tamen nec idem honor habitus est, nec idem jus fuit, ut patriarchæ dicerentur: « Desideratis nosse, » inquit Nicolaus I, « quot sint veraciter patriarchæ: veraciter sunt illi patriarchæ, qui sedes Apostolicas per successiones Pontificum obtinent... Romanam videlicet, Alexandrinam, Antiochenam... Constantinopolitanus autem, et Hierosolymitanus antistites, licet dicantur patriarchæ, non tantæ tamen auctoritatis, quantæ superiores existunt. »

(5. Duo ille, nisi falsus sum, requirit, ut quis, et dicatur, et sit verus patriarcha: unum, ut illius Sedes ab apostolis, vel eorum discipulis instituta sit; alterum, ut ipse vel uni præsit diœcesi, vel pluribus. Primum defuit Constantinopolitano præsuli, Hierosolymitano alterum. Integram obtinuit diœcesim patriarcha, tum Alexandrinus, tum Antiochenus; ille Ægyptum, hic Orientem; partem unius tantum Hierosolymitanus; multas simul et Constantinopolitanus, et Romanus, qui eo longe præstat cæteris, quod regat et plures diœceses, ut patriarcha, et universam Ecclesiam ut Summus Pontifex. Unde in Chalcedonensi synodo sancto Leoni acclamatum, Leoni patriarchæ. Licet ii quinque sæpe vocarentur patriarchæ, usus tamen obtinuit apud Græcos, posterioribus potissimum sæculis, si Balsamoni credimus, ut Pontifex Romanus sæpius diceretur Papa; Constantinopolitanus, patriarcha œcumenicus; Antiochenus, patriarcha; Alexandrinus, archiepiscopus. Horum quinque patriarcharum historiam qui nosse cupiat, præter Orientem Christianum P. Le Quien, adeat Bollandianorum opus, in quo Papebrochius Hierosolymitanorum, Sollerius Alexandrinorum, Boschi Antiochenorum, Cuperus Constantinopolitanorum patriarcharum historiam chronologicam dedit. Neque omisero histo-

riam Alexandrinorum patriarcharum a Renaudotio quoque editam fuisse.

(6. Non ita tamen peculiare fuit harum quinque Sedium episcopis *patriarchæ* nomen, quin aliis etiam interdum, sive primatibus, sive metropolitans, tum apud Græcos, tum apud Latinos delatum sit; eaque notione, et a Socrate, et a Justiniano in *Novellis* usurpatur; quorum ille diœceses Ponticam, Asianam, Thracicam, *πατριάρχιας*; hic vero illorum primates *πατριάρχας ἐκίστης διοικήσεως* appellat, qui alludit, opinor, ad decretum illud Chalcedonensis synodi, quo jubentur *πατριάρχαι ἐκίστης διοικήσεως* unum, aut alterum sibi episcopum ex sua quisque diœcesi ad componendam fidei formulam asciscere. Idem de Armeniorum patriarchis dictum est, qui tamen, more apud aliquot Græcorum ecclesias recepto, *Catholici* vocari solent. Non eodem tamen illi jure, quo alii quinque, *patriarchæ* dicti sunt; quod Justinianus ipse tum ubique passim nos docet, tum maxime Novella 193, cap. 3: « Jubemus, inquit, ut archiepiscopi et patriarchæ, hoc est senioris Romæ, et Constantinopolis, et Alexandriae, et Theopolis, et Hierosolymorum, in ordinatione sua ea solum præbeant, quæ præberi mos est. » Illi etiam Gregorius Magnus consensisse videtur, dum de electione sua, ut moris erat, ad quatuor scribit *patriarchas*, præterea nemini.

(7. Apud Latinos *patriarchæ* nomen diu Romani episcopi proprium fuit; nobilium tandem civitatum metropolitani, quod tan-

dem quam apud Græcos, et rarius et serius factum est, *patriarchæ* appellati sunt, ut Nicetius Lugdunensis a Gregorio Turonensi, ut Honoratus Mediolanensis, et Paulinus Aquileiensis a Paulo Diacono, ut Rodolphus Bituricensis a Nicolao I. Suppressus tamen fuit an. 1755 a Benedicto XIV patriarchatus Aquileiensis, in duosque archiepiscopatus dissectus, alterum Utini, quæ Foro Julii Veneti princeps urbs est, alterum Goritiæ in Cæsarea ditone constitutum. Erepta tamen jam ab anno 1450 fuerat patriarchæ Aquileiensi Gradensis ecclesia, patriarchatus et ipsa nomine olim donata, atque a Nicolao V, Veneto episcopo cum patriarchæ titulo attributa. Novus quoque hoc sæculo patriarchatus in Occidente emersit, Ulyssiponensi sede in patriarchalem erecta. Cur vero nomen istud in Occidente aliis, quam Romano præsuli datum sit, duplex potissimum causa perhibetur: una, quod vim eandem huic voci subesse, quæ *archiepiscopi* vocabulo, crederetur; altera, quod Isidorus in Decretalibus fictitiis Pontificum epistolis, *patriarcham* et *primatem* confundere visus sit, dum jubet, ut, qui pluribus præest provinciis, is vel *primas* vel *patriarcha* appelletur. Eo tamen nomine illis metropolitans nihil aut potestatis, aut juris collatum est; quare non eadem eorum dignitas erat, quæ Græcorum quatuor, de quibus supra diximus: hi enim Romano Pontifici suberant tantum ut papæ; illi vero ut et papæ et patriarchæ.

PATRICIUS.

1. De dignitate et munis patriciatus pro temporum diversitate.

(1. Patriciatus alia aliis temporibus et ratio fuit, et dignitas; ejus triplicem, vel gradum, vel ætatem assignare licet. Prima a Romulo ad Augustum pertinet; altera ab Augusto ad Constantinum; tertia a Constantino ad octavi sæculi finem. De prima agunt, qui de Romanorum antiquitatibus agunt, ut Cantelius, *De Romana republica*, lib. iii, de secunda, et tertia hic disserendum.

(2. Augustus Cæsar jam senex, primum mensibus singulis senatores ascivit quindecim, quorum consilio in regenda publica re uteretur; deinde viginti, qui annui essent, a senatu petiit, ea conditione, ut quæ cum illis, cum consulibus, cum Tiberio, nepotibus, aliisque pro arbitrio evocandis, statuisset, ea proinde rata forent, ac si ab universo senatu essent decreta. Ii, quod et una cum principe de causis tum publicis, tum privatis cognoscerent, et soli in senatu dicerent sententiam, aliter ab aliis nuncupati sunt, *summi senatores*, *comites consistoriani*, *patricii*, quos Adrianus apud se habitare jussit; et Alexander Severus ad quinquaginta adhibuit in consilio, ut eorum sententiis senatusconsulta fierent.

(3. Ex his cuiusvis intelligere est, non institutam a Constantino patriciorum dignitatem, quod Zosimo visum est, sed multis

auctam honoribus, ita ut post cæsares, vel ante præfectos prætorio loci prærogativa iis data sit; nulla tamen illis præcipua potestas permissa est, nullaque attributa jurisdictione; nisi quis forte ad regendas provincias mitteretur. Sed hic omnibus est a principe habitus honor, ut si bellum hostibus inferendum, si sancendum fœdus, si quid, quod ad publicam imperii rem spectaret, gerendum esset; quæ eorum mens, quid darent consilii, diligenter exquireret; tantique fuit patricium esse, ut non a Romanis solum ea dignitas, sed ab exteris etiam principibus fuerit vehementer appetita. Ita Theodorico Gothorum regi datam legimus a Zenone, a quo edictum illud perhibetur, ne quis deinceps legeretur in patricium, nisi qui prius consul fuisset, aut magister militum, aut præfectus, sive prætorio, sive urbi.

(4. Patriciis, aut Justiniani tempore, aut aliquanto post, et pauperum, et Ecclesie tuendæ cura demandata est, quod nos docet ea, quam refert Paulus Diaconus, creandi patricii formula. Ubi enim dignitatis illius candidatus imperatoris pedes, genu, osque ipsum erat deosculatus, ipsum tanquam adiutorem regendi imperii eo nomine ascisci moris erat, ut ecclesiis et pauperibus le-

ges diceret, tum *mantum*, ut vocant, in-jectum humeris ab imperatore, in dextro indice insertus annulus, datum scriptum bombycinum, aureusque circulus impositus capiti; tum hæc verba profatus imperator, « Esto patricius misericors et justus, » illum dimittebat.

(5. Est tamen cur quis, nec immerito, dubitet an ista formula adversus patricios omnes usurpata sit, an in iis tantum, quibus una cum patriciatu data provinciæ regendæ potestas est. Usus enim diu fuit, ut patricii et provinciis præessent, et bellis; ita Ægidius et Aetius Galliis; Longinus Ravennæ exarchatui, et alii aliis provinciis præpositi. Unde apud historicos interdum legere est: « Patricius Italiæ, Siciliæ, Africæ, » quod ii, qui eas regebant provincias, essent patricii. Quin etiam qui clarissimis urbibus, ut Constantinopoli, ut Romæ, præfecti erant, ii ut plurimum patricii fuerunt; unde quisvis intelligat, cum Pippino, cum Carolo Magno a Summis Pontificibus, populoque Romano patriciatu honos delatus est, iis nihil datum esse aliud, quam tuendi populi, hostis repellendi, et Ecclesiæ protegendæ potestatem.

(6. Hinc Adrianus (ep. 97, *al.* LXXXV) ad Carolum M. Romanæ ditionis patricium, exarchatus vero, ac pentapolis D. Petrum: « Honor, inquit, patriciatu vestri a nobis irrefragabiliter conservatur, etiam, et amplius honorifice honoratur; simili modo ipse patriciatu B. Petri fautoris vestri tam a S. Rec. domno Pippino magno rege genitore vestro in scriptis in integro concessus, et a nobis amplius confirmatus, irrefragabili jure permaneat. » Quidnam vero hac comparatione patriciatu velit, per se patet, inquit Cl. Cennius (*Codic. Carol.*, t. I, pag. 294). Petrus enim in cælis habitans, non nisi protector, aut defensor sui successoris in administratione provinciarum esse poterat. Talemque fuisse Carolum Romæ, et ducatus immensa testium integerrimorum serie comprobari posset; satis tamen erunt duo apud Ducangium, in *Glossario* (v. *Patricius*); in *Capitulari* 1, an. 769, et *Aquisgran.*, an. 789 Carolus dicitur: « Rex, regniq. Francorum rector, et devotus S. Ecclesiæ defensor atque adjutor in omnibus Apostolicæ Sedis. » Hugo Flaviacensis in *Chron.*, pag. 223: « Non debere regem imperatoris filium, qui non sine causa gladium portaret, qui Romanæ reip. patricius, tutor et defensor esse deberet, » tantam pati Ecclesiæ Dei conculcationem. » Idcirco pontifex in laudata epistola eundem honorem exigit a Carolo erga patriciatum D. Petri, quo ipse Caroli patriciatum prosequeretur. Deinde pergit dicere: « Quia sicut nos semper vestros homines suscipientes commonemus, ut in vera fide, atque puritate cordis totis eorum viribus in vestro maneant servitio, ita et vos sicut mili modo quicumque ex nostris hominibus ad vos veniunt, » etc. Nam summam eandem fidem, ac benevolentiam erga apostolorum Principem tutorem, et defen-

sorem donationis Pippinianæ ab eo confirmatæ servandam esse ait a Carolo, quam ipse Carolo servabat tutori ac defensori Apostolicæ Sedis, ut perspicue Paulus I eum appellat: « Ecclesiæ tutorem » (ep. 27, *al.* XXXVII), et alibi passim protectorem ac defensorem.

(7. « Quod si forte aliquando Carolus quidquam juris sibi arrogari tentavit pro sui patriciatu honore, ut suggestum ei fuerat ab adversariis Apostolicæ Sedis, Pontifex suaviter restitit, suosque terminos patriciatum excedere non permisit. Rei exemplum suppetit ex iisdem Adriani epistolis (93, *al.* LXXI) suggerebatur Carolo, Ravennæ archiepiscopum eligi debere coram misso regio. Negat Pontifex et ad patriciatu honorem quod attinet: « Nullus homo, inquit, esse videtur in mundo, qui plus pro vestra regalis excellentiæ decertare moliatur exaltatione, quam nostra Apostolica assidua deprecatio; et sicut in nostris præcordiis, nisibus totis ubique super omnes, vos honoravimus, et honoramus; ita amplius, ac amplius honorem regni vestri præcellere omnibus, qui in mundo esse noscuntur; verumtamen et de ipsa benevolentia, quam in vestrum gerimus cultum honoris, in universo innotuit mundo, sicut nempe omnibus patet, quia die noctuque in confessione fautoris vestri B. Petri non intermissum fundere præces. » Hujusmodi alia et in prædecessorum, et in Adriani epistolis multa inveniuntur. Quare evidens est, patriciatum, quem alibi videre est appellatum *vestram regalem tuitionem* (ep. 83, *al.* LXXXIV) in eo situm fuisse, ut S. sedes defenderetur spe præmii cælestis (quod nostri ævi eruditus aliquot extra Italiam, terrena sapientibus, modicum videtur), et de adversariis victoriæ in hoc mundo per sancti apostolorum Principis adjutorium, assiduis publicisque Pontificis, et Romanorum precibus ante ejus confessionem imploratum. Hac una spe illectos Pippinum et Carolum Francorum reges longe lateque amplificasse apostolicæ Sedis ditionem inveno: at dominii quidquam sibi aut arrogasse, aut reservasse, præterquam in Spoleti, et Tusciæ ducatibus, nusquam legitur. »

(8. Diu apud Romanos in honorem fuit patricii, et appellatio, et dignitas; quæ et sublata sæpius, et restituta est. Quis enim non noverit celebratissima illa Alberici, Crescentis, Jordanis nomina, quorum frequens apud Hugonem Flaviacensem, Helinandum, Othonem Frisingensem, mentio est. Anno tandem 1132 ab Eugenio III, pax ea lege cum Romanis inita est, ut abrogato patriciatu, præfectus qui urbem regeret, revocaretur.

(9. A Romanis ad exterarum etiam gentes patriciatu dignitas propagata est, maxime apud Francos, Burgundiones, Anglo-Saxones; unde Dynamius Galliarum patricius a Gregorio Magno dicitur, Mummolus a Gregorio Turonensi, et ab aliis aliis. Patrio-rum etiam meminit Charta regis Inæ, cujus

testamento principes, senatores, et patricii subscribunt. Ipsi etiam rerum gestarum gloria, et generis nobilitate insignes viri

patricii nomen honoris ergo sibi asciscerant, ut Richardus ille, qui Normannorum se et ducem et patricium nuncupat.

PATRIMONIUM.

SUMMARIUM.

1. Ad titulum patrimonii vel pensionis ordinari posthac non possunt nisi illi quos episcopus judicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate ecclesiarum suarum. — 2. Necessitas, vel saltem utilitas Ecclesiæ pro admittendo patrimonio, vel pensione regulariter concurrunt, et alterum adesse censetur, quoties agitur de promovendo viro docto, vel nobili, seu potente, probatæ vitæ et integritatis. — 3. Patrimonium seu pensio debet vere et realiter ab ordinando pacifice obtineri; et debet esse sufficiens ad suam honestam sustentationem. — 4. Unde clericus suscipiens ordines sacros cum patrimonio ficto, sicuti etiam cum ficto beneficio, suspensionem incurrit. — 5. Non esset tamen suspensus ipse ordinatus si bona fide et sine ulla fraude, et dolo absque legitimo titulo ordinetur. — 6. Et sic ordinatus in subdiaconum ad titulum patrimonii ipsi a patre assignati, si postea habuit notitiam prioris obligationis dicti patrimonii, nullas incurrit pœnas statutas a Tridentino. — 7. Donans fraudulenter, vel ficto promittens patrimonium, deprehensa fraude, et constituto, quod promissio patrimonii fuit ficta, vel donatio tantum verbalis, debet propter fraudem commissam contra Ecclesiam puniri per sententiam judicis amissione patrimonii. — 8. Unde patrimonium pro ordinando semel constitutum non potest amplius revocari prætextu, quod fuerit fictitè constitutum et donatum; nec admittitur constituens, aut donans ad allegandam et probandam fictionem, sed cogitur illud libere ordinato consignare. — 9. Patrimonium clericum non dicitur fictum, neque fiduciarium, neque insufficientem, si patri una cum fratribus insimul donantibus nihil remaneat pro eorum victu; dummodo donatio sit realis, firma, legitime facta, et tot honorum, ut fructus ascendant ad summam præscriptam in diœcesi. — 10. Non potest tamen solus pater donare uni filio clerico pro patrimonio in præjudicium aliorum filiorum, non relicta eis legitima portio. — 11. Donatio patrimonii facta a patre filio, ut ad sacros ordines promoveri possit, non conferri debet, nec imputari in legitimam. — 12. Donatio facta, et secuta traditione honorum donatorum pro patrimonio ad suscipiendos ordines sacros, si clericus moriatur ante susceptos ordines, non obstat Decretum concilii Tridentini, *cit.*, sess. xxj, c. 2, quin donans recuperet eadem bona, si, attento jure communi, restituenda forent. — 13. Non desunt tamen, qui tenent contrarium. — 14. Patrimonium donatum per parentes ea conditione, ut filius usufructum habeat, donec beneficium aliquod, aut bona alia ad ejus congruam sustentationem sufficientia adquisierit, est sufficiens, et ad illius titulum potest ordinari. — 15. Talis autem clericus non spoliatur dicto patrimonio, quamvis beneficium, vel bona acquirat, sed viget patrimonium ut prius, non obstante dicta conditione, donec ab episcopo non fiat subrogatio. — 16. Tale patrimonium assignatum clericis a consanguineis cum clausula: *Donec fuerit de beneficio provisus*, non comprehendit officium organistæ et magistri capellæ. — 17. Patrimonium debet constitui super re immobili. — 18. Item patrimonium debet esse res certa et fructifera. — 19. Patrimonium pro ordinando clerico potest constitui super bonis emphyteuticis. — 20. Patrimonium constitui potest etiam in censibus, dummodo, etc. — 21. Patrimonium constitui non

potest in bonis hypothecatis. — 22. Potest tamen in ipsis bonis hypothecatis constitui, quando bona hypothecata, deductis oneribus, sufficiant ad congruam sustentationem. — 23. Item potest in ipsis bonis hypothecatis constitui, quando donator vel assignator patrimonii aliis hypothecati promisit evictionem, et habet alia bona libera, de quibus eam præstare potest, et multo magis quando ipsa bona donata, vel assignata, sufficiunt ad congruam sustentationem. — 24. Patrimonii quantitas, ad quod quis promoveri possit, non taxatur, sed remittitur ad terminos concilii. — 25. Patrimonii examen pertinet ad episcopum privative quoad alios. — 26. Taxa patrimonii sacri extra urbem in summa scutorum quadraginta monete Romanæ non dicitur excessiva, nec est reducenda. — 27. Ultra taxam non possunt in patrimonium assignari alia bona. — 28. Impetrato beneficio, bona assignata in patrimonium redeunt ad primævum statum, etiam pro rata beneficii obtentii, facta tamen prius subrogatione per ordinarium. — 29. Patrimonium ordinandi inserviens solum pro supplemento defectus reddituum beneficii, non admittitur, nisi Ecclesiæ utilitas, aut necessitas id exigere episcopo videatur. — 30. Facilius tamen ordinandus admittitur ad hunc titulum, quam si haberet patrimonium simplex sine admisione beneficii. — 31. Obtineus breve extra tempora cum clausula: *Ut ad titulum patrimonii tui promoveri licite possis*, non censetur dispensatus super necessitate, vel commoditate Ecclesiæ a concilio Tridentino requisita ad hoc, ut quis ad titulum patrimonii possit ordinari. — 32. Episcopus non potest ordinare suum familiarem triennale ad titulum patrimonii, vel pensionis ob necessitatem, vel utilitatem Ecclesiæ; sed requiritur beneficium. — 33. Patrimonium clericum, ad cuius titulum fuit ad sacros ordines promotus, non potest capi in executionem ob illata vulnera alicui ad rescipiendas curationis expensas a iudice condemnatas, etiamsi nihil aliud præterea possideat. — 34. Sine patrimonio, aut beneficio non possunt promoveri ad sacros ordines clerici religiosi more regularium in communi viventes, qui nunquam, vel non nisi ad certum tempus professionem emittunt, et interim ad sæculum redire possunt. — 35. Patrimonium, an tale sit, quod sufficiat, reliquitur arbitrio ordinarii propter diversitatem locorum, cum in uno loco sufficiat, quod in alio non erit sufficiens. — 36. Patrimonium, seu pensio, posthac sine licentia episcopi alienari, aut extinguere, vel remitti nullatenus potest, donec ordinati beneficium ecclesiasticum sufficiens suo statui sint adepti, vel aliunde habeant, unde vivere possint. — 37. Unde patrimonii titulus non extinguitur, etiamsi ordinatus acquirat alia bona, donec ab episcopo loco patrimonii subrogentur. — 38. Neque ordinatus potest absque expressa licentia episcopi donare patrimonium libere constitutum, reservato sibi usufructu ad vitam. — 39. Neque potest absque dicta licentia episcopi illud in emphyteusim concedere, reservato desuper annuo canone fructibus correspondente. — 40. Neque patrimonium potest sine licentia episcopi alienari, etiamsi ordinatus consequatur beneficium. — 41. Prohibitio concilii Tridentini alienandi patrimonium extenditur ad fiducionem ordinati, et quomodo in tali casu provideatur creditori? — 42. Venditio, hypothecatio, extinctio patrimonii vel pensionis subsequens promotionem est invalida. — 43. Patrimonii sacri permutatio sine episcopi consensu nulla est. —